

Sygn. akt IV Ka 843/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 r.

sprawy **S. L.**

syna J. i A. z domu C. (...) r. w C. wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 23 sierpnia 2016 r. sygnatura akt II K 71/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 843/16

UZASADNIENIE

S. L. skazany był uprzednio prawomocnymi wyrokami:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 611/14 z dnia 20 lutego 2015 roku, którym to wyrokiem na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzono mu podlegającą wykonaniu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 8 (ośmiu);
2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 174/13 z dnia 14 maja 2013 roku, którym to wyrokiem na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzono mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie II Ko 905/15 z dnia 9 listopada 2015 roku oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch);
3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 549/15 z dnia 1 marca 2016 roku, którym to wyrokiem na podstawie art. 244 kk wymierzono mu podlegającą wykonaniu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 442/13 z dnia 4 listopada 2013 roku, którym to wyrokiem na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzono mu podlegającą wykonaniu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5 (pięciu).

5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku II K 198/14 z dnia 4 lutego 2015 roku, którym to wyrokiem na podstawie art. 244 kk wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie II Ko 261/16 z dnia 6 maja 2016 roku oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2 (dwóch).

Zaskarżonym wyrokiem na podstawie art. 568 a § 1 pkt.2 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk połączono wskazane wyżej kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu rejonowego w Kłodzku w sprawach II K 611/14, II K 174/13, II K 549/15, II K 442/13 i II K 198/14 wymierzając karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, na podstawie art. 90 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w brzmieniu sprzed 18 maja 2015 roku wymierzono skazanemu tymże tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 10.

Nadto, zważywszy na treść art. 572 kpk postępowanie w wydanie wyroku łącznego obejmującego punkt I wyroku z 4 lutego 2015 w sprawie II k 198/14 umorzono.

Poza tym w oparciu o art. 577 kpk zaliczono skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy faktycznego pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator zarzucając rażąco niewspółmierność kary łącznej i środka karnego poprzez wymierzenie skazanemu S. L. za podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawach o sygn. akt: II K 611/14, II K 174/13, II K 549/15, II K 442/13 i II K 198/14 w punkcie II wyroku jedynie łącznej kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz łącznie tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat, w sytuacji gdy okoliczności spraw, w których orzeczono kary objęte wyrokiem łącznym, sposób działania skazanego, fakt, iż notorycznie dopuszczał się umyślnych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji prowadząc pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości, a ponadto nie stosował się do orzeczeń sądowych co bez wątpienia rzutuje na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznać należy, że dopiero orzeczenie łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności oraz łącznie tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 lat będzie czyniło zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości przy uwzględnieniu przy tym stopnia winy skazanego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw.

Tym samym apelujący wniósł zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego S. L. łącznej kary 3 lat pozbawienia wolności oraz łącznie tytułem środka karnego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odnoszenie się do apelacji należy uznać za przedwczesne, albowiem zaskarżony wyrok został obarczony na tyle ciężkimi uchybieniami, iż musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania.

W pierwszej kolejności należy zważyć, że Sąd I instancji łącząc skazanemu wszystkie kary pozbawienia wolności orzeczone w pięciu sprawach Sądu Rejonowego w Kłodzku uznał, że suma tychże kar, a zatem maksymalny wymiar kary to 2 lata i 3 miesiące.

Prosty rachunek matematyczny prowadzi jednak do wniosku, że suma to 38 miesięcy, czyli 3 lata i 2 miesiące. Tym samym kara łączna pozbawienia wolności jaką można było orzec względem S. L. mieściła się między 1 rokiem a 3 latami i 2 miesiącami. W tym kontekście kara orzeczona w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy jako kara łączna może istotnie

jawi się jako rażąco łagodna i być może byłaby wyższa, gdyby Sąd I instancji prawidłowo zsumował kary jednostkowe pozbawienia wolności.

Kolejnym uchybieniem ze strony Sądu Rejonowego było przyjęcie, że łączeniu podlegał zakaz prowadzenia wszelkich mechanicznych przez okres 2 lat orzeczony wyrokiem z 4 lutego 2015 w sprawie II K 198/14, skoro ów oparto nie na zasadach art. 42 § 1 lub § 2 kk, lecz orzeczono go na podstawie art. 87 § 3 kw.

Tym samym umorzenie postępowania o jakim mowa w pkt II części dyspozytywnej winno dotyczyć także punktu V wyroku wydanego w sprawie II K 198/14.

Nadto za zbędne uznać należy powołanie w punkcie I dyspozycji art. 43 § 1 kk, bowiem przepis ów nie stanowi w żadnej mierze podstawy dla orzeczenia kary łącznej, a przy tym przywołano ten przepis w brzmieniu sprzed 18 maja 2015, co stwarza wrażenie, iż do omawianego wyroku łącznego stosowano jednocześnie „stare” i „nowe” przepisy co jest oczywiście niedopuszczalne.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że Sąd I instancji nie rozważył (a przynajmniej nie wynika to z uzasadnienia), czy wyrok w sprawie II K 611/14 istotnie podlegał wykonaniu w dniu wyrokowania, zaś z pewnością nie będzie on podlegał wykonaniu (a zatem i łączeniu) w chwili obecnej, chyba, że nastąpi inne ustalenie niż dotychczas kolejności odbywania kar jednostkowych.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w wyroku.